

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 278/2012-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. júna 2012 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti Z., s. r. o., N., zastúpenej advokátom Mgr. R. K., Ž., vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 434/2010 zo 16. júna 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti Z., s. r. o., o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. mája 2012 doručená faxom a doplnená podaním 22. mája 2012 sťažnosť obchodnej spoločnosti Z., s. r. o., N. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom Mgr. R. K., Ž., podaná podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nálezom ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 434/2010 zo 16. júna 2011 (ďalej aj „namietaný nález“).

Sťažovateľka v sťažnosti uvádza: „Žalobca – spoločnosť S., a. s... podal dňa 28. 9. 2005 na Okresnom súde Dolný Kubín žalobu, ktorou sa domáhal voči sťažovateľovi, majúcemu tak v tomto konaní postavenie žalovaného, určenia neplatnosti uznesení, v žalobe presne špecifikovaných, prijatých na mimoriadnom valnom zhromaždení sťažovateľa.

Na základe takejto žaloby žalobcu bolo na Okresnom súde Dolný Kubín vedené konanie pod č. 9Cb 144/2005, v rámci ktorého konajúci prvostupňový súd rozhodol Rozsudkom zo dňa 14. 8. 2006, č. kon. 9Cb 144/2005, tak, že určil, že uznesenia č. 2 až č. 10 prijaté na mimoriadnom valnom zhromaždení odporcu v 1. rade konanom dňa 20. 9. 2005, sú neplatné a návrh navrhovateľa v zostávajúcej časti ohľadom neplatnosti uznesenia č. 1 zamietol...

V zmysle sťažovateľom podaného odvolania (voči výrokom, ktorým súd určil neplatnosť uznesení a o náhrade trov konania) bol však predmetný rozsudok v takto napadnutej časti zmenený v odvolacom konaní vydaným Rozsudkom Krajského súdu Žilina zo dňa 30. 5. 2007, č. kon. 20Cob 340/2006, a to tak, že žaloba žalobcu bola zamietnutá...

V odvolacom konaní neúspešný žalobca podal následne voči vyššie špecifikovanému rozsudku KS Žilina dovolanie, ktoré Najvyšší súd Slovenskej republiky Rozsudkom zo dňa 13. 5. 2010, č. kon. 3Obdo 45/2008, zamietol...

Žalobca zastávajúci názor, že predmetným rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky došlo k porušeniu jeho základných práv zaručených mu v čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, podal následne dňa 22. 9. 2010 na Ústavnom súde Slovenskej republiky sťažnosť, na základe ktorej ÚS SR Nálezom zo dňa 16. 6. 2011, č. IV. ÚS 434/2010-39 rozhodol tak, že základné právo žalobu na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky porušené bolo a rozsudok dovolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie...

A práve predmetným Nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 16. 6. 2011, č. kon. IV. ÚS 434/2010-39, došlo podľa názoru sťažovateľa k porušeniu jeho práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.“

So zreteľom na uvedenú skutkovú a právnu argumentáciu sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd o jej sťažnosti takto rozhodol:

„Základné právo spoločnosti Z. s. r. o... na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky porušené bolo.

Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 16. 6. 2011, č. kon. IV. ÚS 434/2010, sa zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.

Ústavný súd SR je povinný zaplatiť sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 323,50 € na účet advokáta Mgr. K. R...“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či sťažnosť spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením

bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že podanie sťažovateľky je síce formálne označené ako sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ale z hľadiska obsahu a účelu ide o uplatnenie opravného prostriedku, prostredníctvom ktorého napáda konkrétne rozhodnutie ústavného súdu (namietaný nález, pozn.).

Konanie pred ústavným súdom ako nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) je v dôsledku ústavodarcom ustanovenej koncepcie špecializovaného a koncentrovaného modelu ústavného súdnictva v Slovenskej republike konaním jednoinštančným, pričom rozhodnutia ústavného súdu sú konečné a záväzné pre všetky orgány verejnej moci, fyzické osoby alebo právnické osoby, ktorých sa týkajú. Príslušný orgán verejnej moci je povinný bez zbytočného odkladu zabezpečiť ich vykonanie. Podrobnosti ustanoví zákon (čl. 129 ods. 7 v spojení s čl. 133 ústavy).

Právomoci a pôsobnosť, ktoré má ústavný súd ústavou a zákonom o ústavnom súde presne vymedzené, nemôže prekračovať. V nadväznosti na to ústavný súd považuje za potrebné zdôrazniť, že medzi jeho oprávnenia zásadne nepatrí rozhodovanie o opravných prostriedkoch vo všeobecnosti a fortiori o opravných prostriedkoch, ktorými sa fyzické osoby alebo právnické osoby domáhajú preskúmania rozhodnutí ústavného súdu, proti ktorým čl. 133 ústavy a § 24 písm. c) zákona o ústavnom súde výslovne žiaden opravný prostriedok nepripúšťa (IV. ÚS 173/08).

Druhy konania pred ústavným súdom a ich dôvody taxatívne vypočítava ústava a ústavný zákon č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení ústavného zákona č. 545/2005 Z. z. (čl. 10), a preto možnosť primeraného použitia ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (§ 31a zákona o ústavnom súde) nemôže viesť k ich rozšíreniu, ale môže slúžiť iba pre postup pri konaniach, ktoré sú výslovne uvedené v ústavných predpisoch.

V spojitosti s tým ústavný súd uvádza, že v okolnostiach daného prípadu neprichádzalo v rámci predbežného prerokovania sťažnosti (§ 25 ods. 1 zákon o ústavnom súde) do úvahy ani skúmanie splnenia podmienok na konanie o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, pretože ide o návrh, ktorý ústava ani zákon o ústavnom súde neupravuje, a vzhľadom na to na jeho prerokovanie ani neustanovuje akékoľvek podmienky.

Jeden zo základných princípov právneho štátu, ktorý je pozitívne zakotvený v čl. 2 ods. 2 ústavy, vyjadruje, že štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti vychádza pri svojej jurisdikcii dôsledne z uvedeného ústavného princípu (ktorý musí rešpektovať každý orgán verejnej moci), a preto z hľadiska medzí, rozsahu a spôsobu môže uplatňovať štátnu moc iba v zákonnom a ústavnom rámci (čl. 2 ods. 2 ústavy), čo sa považuje v podmienkach právneho štátu za *conditio sine qua non* pre akúkoľvek legitímnu činnosť jeho orgánov.

Podľa čl. 133 ústavy proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

Vychádzajúc z citovanej ústavnej normy zákon o ústavnom súde vyriešil otázku podávania opravných prostriedkov v konaní pred ústavným súdom tak, že návrh nie je prípustný v prípade, ak sa ním navrhovateľ domáha preskúmania rozhodnutia ústavného súdu [§ 24 písm. c) zákona o ústavnom súde].

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 24 písm. c) zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

Nad rámec tohto rozhodnutia ústavný súd poukazuje, že rovnako ako v tomto prípade rozhodol aj v iných porovnateľných veciach (pozri uznesenia prijaté v konaniach vedených pod sp. zn. IV. ÚS 173/08 a sp. zn. I. ÚS 191/08).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. júna 2012